

Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów

Departament Polityki Konsumentckiej

Warszawa, 10.04.2013

SANCO. B.5
sanco-b5@ec.europa.eu

Na podstawie art. 21 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 Parlamentu Europejskiego Rady z dnia 27 października 2004 r. w sprawie współpracy między organami krajowymi odpowiedzialnymi za egzekwowanie prawa w zakresie ochrony konsumentów (Dz.Urz. WE Nr L 364/1) przekazuję w załączeniu przygotowane przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w oparciu o przedstawione przez Komisję Europejską wskazówki, sprawozdanie ze stosowania niniejszego rozporządzenia w latach 2011-2012.

Uchwalone 27 października 2004 r. rozporządzenie WE nr 2006/2004 ustanowiło współpracę między organami państw członkowskich UE odpowiedzialnymi za egzekwowanie przepisów prawa w zakresie ochrony konsumentów (*Consumer Protection Cooperation - CPC*). Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów jest jednolitym organem łącznikowym, odpowiedzialnym za koordynację wykonywania przedmiotowego rozporządzenia w Polsce.

Organy

W przypadku Polski jednolitym organem łącznikowym (SLO) jest Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, natomiast organami właściwymi (CA) w zakresie wymienionych w załączniku ww. rozporządzenia aktów prawnych są Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji, Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego, Główny Inspektor Farmaceutyczny oraz Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej.

W 2010 r. Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów oraz Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej zostali zgłoszeni jako organy właściwe dla celów wykonania dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej. Przepis art. 13 dyrektywy 2002/58/WE dotyczącej przetwarzania danych osobowych i ochrony prywatności w sektorze łączności elektronicznej, zmienionej dyrektywą 2009/136/WE, jest obecnie wymieniony w załączniku do rozporządzenia (WE) NR 2004/2006. Ponadto, w związku z uchyleniem dyrektywy 87/102/EWG dotyczącej kredytu konsumenckiego i zastąpieniem jej przez dyrektywę 2008/48/WE w sprawie umów o kredyt konsumencki, w 2011 r. Prezes Urzędu

Ochrony Konkurencji - który był organem właściwym w odniesieniu do dyrektywy 87/102/EWG - został zgłoszony jako organ właściwy dla celów wykonania dyrektywy 2008/48/WE w sprawie umów o kredyt konsumencki, która również jest obecnie wymieniona w załączniku do rozporządzenia nr 2006/2004/WE.

Kompetencje Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm.), zakazane jest stosowanie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

Przez praktykę naruszającą zbiorowe interesy konsumentów rozumie się godzące w nie bezprawne działanie przedsiębiorcy, w szczególności:

- 1) stosowanie postanowień wzorców umów, które zostały wpisane do rejestru postanowień wzorców umowy uznanych za niedozwolone;
- 2) naruszanie obowiązku udzielania konsumentom rzetelnej, prawdziwej i pełnej informacji;
- 3) nieuczciwe praktyki rynkowe lub czyny nieuczciwej konkurencji.

Nie jest zbiorowym interesem konsumentów suma indywidualnych interesów konsumentów. Podstawową formą prowadzonych przez Polskę działań mających na celu eliminację z rynku negatywnych zjawisk naruszających interesy konsumentów jest prowadzenie postępowań administracyjnych.

Postępowanie wyjaśniające Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (dalej Prezes Urzędu) wszczyna jeżeli okoliczności wskazują na możliwość naruszenia przepisów ww. ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów, w sprawach dotyczących określonej gałęzi gospodarki, w sprawach dotyczących ochrony interesów konsumentów oraz w innych przypadkach, gdy ustawa tak stanowi.

Postępowanie wyjaśniające może mieć na celu w szczególności wstępne ustalenie, czy nastąpiło naruszenie uzasadniające wszczęcie postępowania w sprawie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów oraz ustalenie, czy miało miejsce naruszenie chronionych prawem interesów konsumentów uzasadniające podjęcie działań określonych w odrębnych ustawach.

Prezes Urzędu może również wszcząć postępowanie w sprawach praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

W trakcie powyższych postępowań przedsiębiorcy są obowiązani do przekazywania wszelkich koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu. Ponadto każdy

ma prawo składania na piśmie - z własnej inicjatywy lub na prośbę Prezesa Urzędu - wyjaśnień dotyczących istotnych okoliczności sprawy.

Kończąc postępowanie w sprawie stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i nakazującą zaniechanie jej stosowania, jeżeli stwierdzi naruszenie zakazu stosowania praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów.

W powyższej decyzji, Prezes Urzędu może określić środki usunięcia trwających skutków naruszenia zbiorowych interesów konsumentów w celu zapewnienia wykonania nakazu, w szczególności zobowiązać przedsiębiorcę do złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia o treści i w formie określonej w decyzji. Może również nakazać publikację decyzji w całości lub w części na koszt przedsiębiorcy.

Nie wydaje się powyższej decyzji, jeżeli przedsiębiorca zaprzestał stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów. W takim przypadku Prezes Urzędu wydaje decyzję o uznaniu praktyki za naruszającą zbiorowe interesy konsumentów i stwierdzającą zaniechanie jej stosowania.

Jeżeli natomiast w toku postępowania w sprawie praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów zostanie uprawdopodobnione - na podstawie okoliczności sprawy lub innych informacji będących podstawą wszczęcia postępowania - że przedsiębiorca stosuje praktykę, naruszającą zbiorowe interesy konsumentów, a przedsiębiorca, któremu jest zarzucane stosowanie takie praktyki, zobowiąże się do podjęcia lub zaniechania określonych działań zmierzających do zapobieżenia tym naruszeniom, Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć obowiązek wykonania tych zobowiązań. W decyzji tej Prezes Urzędu może określić termin wykonania zobowiązań. W decyzji nakładającej obowiązek wykonania zobowiązań Prezes Urzędu nakłada na przedsiębiorcę obowiązek składania w wyznaczonym terminie informacji o stopniu realizacji zobowiązań.

Należy zwrócić uwagę, że Prezes Urzędu może nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości nie większej niż 10 % przychodu osiągniętego w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, jeżeli przedsiębiorca ten, choćby nieumyślnie dopuścił się stosowania praktyki naruszającej zbiorowe interesy konsumentów.

Prezes Urzędu może również nałożyć na przedsiębiorcę, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 50.000.000 euro, jeżeli przedsiębiorca ten choćby nieumyślnie nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu bądź udzielił nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd informacji.

W przypadku, gdy przedsiębiorca nie osiągnął przychodu w roku rozliczeniowym poprzedzającym rok nałożenia kary, Prezes Urzędu może ustalić karę pieniężną w wysokości do dwustukrotności przeciętnego wynagrodzenia.

Prezes Urzędu może także nałożyć na przedsiębiorców, w drodze decyzji, karę pieniężną w wysokości stanowiącej równowartość do 10.000 euro za każdy dzień zwłoki w wykonaniu ww. decyzji oraz wyroków sądowych w sprawach z zakresu praktyk naruszających zbiorowe interesy konsumentów. Karę pieniężną nakłada się, licząc od daty wskazanej w decyzji.

Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć na osobę pełniącą funkcję kierowniczą lub wchodzącą w skład organu zarządzającego przedsiębiorcy karę pieniężną w wysokości do pięćdziesięciokrotności przeciętnego wynagrodzenia, jeżeli osoba ta umyślnie albo nieumyślnie nie wykonała ww. decyzji lub wyroków lub nie udzieliła informacji lub udzieliła nierzetelnych lub wprowadzających w błąd informacji żądanych przez Prezesa Urzędu.

Krajowa Rada Radiofonii i Telewizji stoi na straży wolności słowa w radiu i telewizji, samodzielności nadawców i interesów odbiorców oraz zapewnia otwarty i pluralistyczny charakter radiofonii i telewizji. Do zadań Krajowej Rady należy w szczególności:

- 1) projektowanie w porozumieniu z Prezesem Rady Ministrów kierunków polityki państwa w dziedzinie radiofonii i telewizji;
- 2) określanie, w granicach upoważnień ustawowych, warunków prowadzenia działalności przez nadawców;
- 3) podejmowanie rozstrzygnięć w sprawach koncesji na rozpowszechnianie i rozprowadzanie programów;
- 4) uznawanie za nadawcę społecznego lub odbieranie tego przymiotu;
- 5) sprawowanie kontroli działalności nadawców;
- 6) organizowanie badań treści i odbioru programów radiowych i telewizyjnych;
- 7) ustalanie wysokości opłat za udzielenie koncesji oraz wpis do rejestru;
- 8) ustalanie wysokości opłat abonamentowych;
- 9) opiniowanie projektów aktów ustawodawczych oraz umów międzynarodowych dotyczących radiofonii i telewizji;
- 10) inicjowanie postępu naukowo-technicznego i kształcenia kadr w dziedzinie radiofonii i telewizji;
- 11) organizowanie i inicjowanie współpracy z zagranicą w dziedzinie radiofonii i telewizji;
- 12) współpraca z właściwymi organizacjami i instytucjami w zakresie ochrony praw autorskich, praw wykonawców, praw producentów oraz nadawców programów radiowych i telewizyjnych;

- 13) przeprowadzanie jawnych i otwartych konkursów na stanowiska członków rad w jednostkach publicznej radiofonii i telewizji.

Do kompetencji **Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego** należą wszystkie sprawy związane z lotnictwem cywilnym, niezastrzeżone na rzecz ministra właściwego do spraw transportu lub innych organów administracji publicznej. Do jego zadań i kompetencji należy wykonywanie funkcji organu administracji lotniczej i nadzoru lotniczego oraz funkcji władzy lotniczej w rozumieniu umów i przepisów międzynarodowych, w tym związanych z regulacją rynku usług lotniczych, a w szczególności:

- 1) inicjowanie przedsięwzięć w zakresie polityki lotnictwa cywilnego oraz przygotowywanie wniosków i wdrażanie postanowień służących realizacji rządowych programów dotyczących sieci lotnisk i lotniczych urządzeń naziemnych;
- 2) wydawanie decyzji administracyjnych;
- 3) nadzorowanie i kontrolowanie przestrzegania przepisów prawnych w zakresie lotnictwa cywilnego i lotniczej działalności gospodarczej;
- 4) sprawowanie funkcji państwowej władzy nadzorującej w zakresie realizacji zadań przez instytucje zapewniające służby żeglugi powietrznej;
- 5) sprawowanie nadzoru nad eksploatacją statków powietrznych i certyfikacją podmiotów prowadzących działalność w zakresie lotnictwa cywilnego;
- 6) sprawdzanie zdolności sprzętu lotniczego do lotów;
- 7) sprawdzanie kwalifikacji personelu lotniczego;
- 8) prowadzenie rejestrów: statków powietrznych, lotnisk, lotniczych urządzeń naziemnych, personelu lotniczego oraz ewidencji lądowisk;
- 9) współpraca z organami, którym podlega lotnictwo państwowe, oraz innymi jednostkami organizacyjnymi w zakresie zarządzania ruchem lotniczym oraz zabezpieczania i obsługi ruchu lotniczego;
- 10) współpraca z organami administracji lotniczej i nadzoru lotniczego państw obcych;
- 11) współpraca z jednostkami samorządu terytorialnego w zakresie lotnictwa cywilnego;
- 12) współpraca z Organizacją Międzynarodowego Lotnictwa Cywilnego i innymi organizacjami międzynarodowymi lotnictwa cywilnego;
- 13) sprawowanie nadzoru nad systemem lotniczej informacji meteorologicznej dla potrzeb lotnictwa cywilnego;
- 14) podejmowanie działań w celu zapewnienia bezpieczeństwa lotów, w tym w szczególności:
  - a) gromadzenie, ocena, przetwarzanie i przechowywanie w komputerowej bazie danych, zwanej dalej "bazą danych", oraz ochrona i rozpowszechnianie informacji o zdarzeniach lotniczych,

- b) badanie i ocena stanu bezpieczeństwa lotów w lotnictwie cywilnym,
  - c) wydawanie zaleceń profilaktycznych,
  - d) wymiana danych oraz udostępnianie właściwym organom państw członkowskich Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej, na podstawie zgłaszanych zdarzeń, z zachowaniem zasady poufności, informacji dotyczących bezpieczeństwa lotów w lotnictwie cywilnym;
- 15) wydawanie wytycznych i instrukcji w sprawach technicznych związanych ze stosowaniem przepisów lotniczych w dziedzinie lotnictwa cywilnego;
  - 16) zatwierdzanie granicy części lotniczej lotniska;
  - 17) współpraca z Komisją oraz podejmowanie niezbędnych działań związanych z jej zaleceniami zapobiegawczymi;
  - 18) inicjowanie projektów międzynarodowych umów lotniczych i ich zmian oraz udział w ich przygotowaniu i negocjowaniu;
  - 19) inicjowanie projektów aktów prawnych z zakresu lotnictwa cywilnego i ich zmian oraz udział w ich przygotowaniu;
  - 20) opracowywanie i przedkładanie Radzie Ochrony i Ułatwień Lotnictwa Cywilnego do zaopiniowania Krajowego Programu Ochrony Lotnictwa Cywilnego oraz nadzór bezpośredni nad jego realizacją;
  - 21) zatwierdzanie programów ochrony lotnisk oraz programów ochrony przedsiębiorstw prowadzonych przez podmioty wykonujące działalność gospodarczą w zakresie lotnictwa cywilnego oraz nadzorowanie realizacji tych programów;
  - 22) sprawowanie nadzoru w zakresie lotnictwa cywilnego nad działalnością lotniskowych służb ochrony;
  - 23) opracowywanie i przedkładanie Radzie Ochrony i Ułatwień Lotnictwa Cywilnego do zaopiniowania Krajowego Programu Ułatwień w Zakresie Lotnictwa Cywilnego oraz nadzór bezpośredni nad jego realizacją;
  - 24) nadzorowanie prowadzenia przez zarządzających lotniskami ewidencji oraz analizowanie uzyskanych danych dla potrzeb związanych z działalnością Prezesa Urzędu Lotnictwa Cywilnego;
  - 25) nadzorowanie organizacji badań lotniczo-lekarskich;
  - 26) przetwarzanie danych osobowych, w tym także danych medycznych dla potrzeb określonych rejestrów i postępowań, zgodnie z przepisami o ochronie danych osobowych;
  - 27) uzgadnianie miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego w gminach, na terenie których przewiduje się lokalizację nowego lub modernizację istniejącego lotniska oraz lotniczych urządzeń naziemnych.

Prezes Urzędu Lotnictwa Cywilnego kontroluje także przestrzeganie przepisów rozporządzenia nr 261/2004/WE z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91, w zakresie przestrzegania praw pasażerów lotniczych.

Do kompetencji **Głównego Inspektora Farmaceutycznego** należy natomiast między innymi:

- 1) ustalanie kierunków działania Inspekcji Farmaceutycznej;
- 2) koordynowanie i kontrolowanie wykonywania zadań przez wojewódzkich inspektorów farmaceutycznych;
- 3) wydawanie wojewódzkim inspektorom farmaceutycznym polecenia dotyczące podjęcia konkretnych czynności w zakresie ich merytorycznego działania z zastrzeżeniem spraw objętych wydawaniem decyzji administracyjnych jako organu I instancji, a także żądanie od nich informacji w całym zakresie działania Inspekcji Farmaceutycznej;
- 4) pełnienie funkcje organu II instancji w stosunku do decyzji wojewódzkich inspektorów farmaceutycznych;
- 5) sprawowanie nadzoru nad warunkami wytwarzania produktów leczniczych stosowanych u ludzi i zwierząt;
- 6) w ramach państwowych badań jakości produktów leczniczych sprawowanie nadzoru nad jakością produktów leczniczych znajdujących się w obrocie, z wyłączeniem produktów leczniczych weterynaryjnych;
- 7) współpraca z właściwymi inspekcjami farmaceutycznymi państw członkowskich Unii Europejskiej i państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, zgodnie z wytycznymi zawartymi w zbiorze procedur dotyczących inspekcji i wymiany informacji, o którym mowa w art. 3 ust. 1 dyrektywy Komisji 2003/94/WE z dnia 8 października 2003 r. ustanawiającej zasady i wytyczne dobrej praktyki wytwarzania w odniesieniu do produktów leczniczych stosowanych u ludzi oraz produktów leczniczych stosowanych u ludzi, znajdujących się w fazie badań (Dz. Urz. UE L 262 z 14.10.2003, str. 22; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 13, t. 32, str. 424).

Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej jest organem regulacyjnym w zakresie działalności pocztowej, telekomunikacyjnej i gospodarki częstotliwościowej oraz kontroli spełniania wymagań dotyczących kompatybilności elektromagnetycznej. Niezwykle szeroki zakres zadań Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej określają następujące akty prawne: ustawa Prawo telekomunikacyjne, ustawa Prawo pocztowe, ustawa o systemie oceny zgodności, ustawa o kompatybilności elektromagnetycznej, ustawa o wspieraniu

rozwoju usług i sieci telekomunikacyjnych, ustawa o wdrożeniu naziemnej telewizji cyfrowej. Większość przepisów dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej została implementowana do prawa polskiego w dziale VII ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. - Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 ze zm., dalej jako: „Pt”). Przepisy art. 159 - 175 Pt regulują obowiązki przedsiębiorców telekomunikacyjnych w zakresie przestrzegania tajemnicy telekomunikacyjnej i ochrony danych użytkowników końcowych. Instrumentem umożliwiającym Prezesowi UKE egzekwowanie ustanowionych w tych przepisach obowiązków jest - zgodnie z art. 199 ust. 1 Pt - możliwość przeprowadzenia u przedsiębiorców telekomunikacyjnych kontroli. Na podstawie art. 209 pkt 24 - 27 Pt, Prezes UKE jest także uprawniony do nakładania kar pieniężnych na przedsiębiorców telekomunikacyjnych m.in. za naruszenie obowiązków zachowania tajemnicy telekomunikacyjnej, czy też niewypełnienia obowiązków uzyskania zgody abonenta lub użytkownika końcowego na przetwarzanie danych objętych tajemnicą telekomunikacyjną. W pozostałym zakresie przepisy dyrektywy o prywatności i łączności elektronicznej zostały implementowane w ustawie z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. Nr 144, poz. 1204 ze zm.), której egzekwowanie należy do właściwości kompetencyjnej Prezesa UOKiK.

Środki

Z uwagi na charakter spraw będących przedmiotem rozporządzenia WE nr 2006/2004 nie jest możliwe wskazanie konkretnej ilości osób biorących udział w realizacji zadań nałożonych na państwa członkowskie przez ww. akt prawny. Z analogiczną sytuacją mamy do czynienia w przypadku nakładów finansowych ponoszonych przez poszczególne instytucje w związku realizacją wskazanych w ww. rozporządzeniu zadań.

Doświadczenia związane ze stosowaniem systemu CPC

W opinii Polski wprowadzenie systemu CPC, poprzez rozszerzenie możliwości eliminowania z rynku negatywnych zjawisk naruszających lub zagrażających interesom konsumentów, przyniosło liczne korzyści w pięcioletnim okresie funkcjonowania sieci CPC (zwłaszcza w latach 2008-2010). Przede wszystkim pozwoliło na skuteczne piętnowanie przedsiębiorców, którzy naruszali interesy konsumentów w państwach członkowskich, w których nie mieli swoich siedzib.

Należy jednocześnie zwrócić uwagę na pojawiające się w trakcie korzystania z systemu CPCS problemy natury technicznej. Chodzi przede wszystkim o problemy z logowaniem się do systemu (w ostatnim czasie często było to niemożliwe co najmniej przez kilka dni) oraz trudności techniczne występujące przy wypełnianiu poszczególnych rubryk i próbie ich zapisania.

W latach 2011-2012 Polska niestety nie miała znaczących sukcesów w CPCs.

Współpraca transgraniczna w zakresie ochrony i egzekwowania praw konsumentów

W 2012 r. Polska dołączyła do grupy państw członkowskich biorących udział w projekcie koordynowanym przez Brytyjską agencję - Office of Fair Trading (OFT) na podstawie art. 16 rozporządzenia 2006/2004/WE jako tzw. działanie wspólne. Celem przewodnim ww. projektu było zapewnienie jego uczestnikom profesjonalnego i efektywnego szkolenia w zakresie wykrywania i zwalczania naruszeń w sektorze e-commerce. Poza praktycznym szkoleniem, projekt miał również zapewnić jego uczestnikom wypracowanie bardziej formalnych, aczkolwiek elastycznych, rozwiązań w zakresie współpracy w przypadkach transgranicznych naruszeń praw konsumentów. Należy podkreślić, iż udział w przedmiotowym działaniu wspólnym był dla pracowników UOKiK niezwykle cennym doświadczeniem. UOKiK uczestniczy również w kolejnych działaniach prowadzonych w 2013 r. z uwagi na ich walor praktyczny i edukacyjny.

Wnioski

Jak była już o tym mowa powyżej, wprowadzenie systemu CPC w istotny sposób rozszerzyło zakres możliwości usuwania z rynku wewnętrznego niepożądanych zjawisk naruszających ekonomiczne interesy konsumentów. Działania podejmowane w ramach Sieci CPC, polegające na egzekwowaniu prawa w celu wykrywania, śledzenia oraz doprowadzenia do zaprzestania lub zakazu wewnątrzunijnych naruszeń przepisów prawnych, które chronią interesy konsumentów, bez wątpienia zwiększają zaufanie konsumentów do ofert transgranicznych.

Niedoskonałością niniejszego systemu jest jednak fakt nieobejmowania swoim zakresem przedsiębiorców posiadających siedzibę poza terytorium Unii Europejskiej. Z doświadczeń Prezesa UOKiK wynika, że liczba przedsiębiorców naruszających interesy polskich konsumentów (w szczególności w sektorze e-commerce), mających siedzibę poza Unią Europejską (np. w Szwajcarii, w Zjednoczonych Emiratach Arabskich, na Wyspach Marshalla, na Komorach) w ostatnim czasie znacznie wzrosła. Zgodnie z art. 1 ust. 2 ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów Prezes UOKiK jest kompetentny przeciwdziałać praktykom naruszającym zbiorowe interesy konsumentów, jeżeli praktyki te wywołują lub mogą wywoływać skutki na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W związku z powyższym Prezes UOKiK podejmuje środki prawne zgodnie z posiadanymi kompetencjami również wobec przedsiębiorców spoza Unii Europejskiej aczkolwiek ich egzekucja z natury rzeczy jest niezwykle utrudniona.

Problem również sprawia brak terminów, choćby instrukcyjnych dotyczących długości trwania postępowań, które zwykle trwają zbyt długo. Zgłaszane sprawy są opisywane w sposób lakoniczny i często wymagają uściślenia.

Należy również w dalszym ciągu udoskonalać system CPCŚ, celem wyeliminowania pojawiających się w trakcie korzystania z niego problemów natury technicznej, które utrudniają efektywne korzystanie z systemu.

W załączeniu:

- ustawa Prawo telekomunikacyjne
- ustawa Prawo lotnicze
- ustawa Prawo farmaceutyczne
- ustawa o ochronie konkurencji i konsumentów
- ustawa o radiofonii i telewizji